

Holbergsgade 6
DK-1057 København K

T +45 7226 9000
F +45 7226 9001
M sum@sum.dk
W sum.dk

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg

Dato: 15-01-2020
Enhed: JURPEM
Sagsbeh.: DEPILJ
Sagsnr.: 1911324
Dok. nr.: 1070624

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 19. december 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 394 (Alm. del) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peder Hvelplund (EL).

Spørgsmål nr. 394:

”90 pct. af praktiserende læger og 67 pct. af hospitalslæger oplever, at patienter i højere grad er begyndt at bruge pårørende som tolke som følge af tolkegebyret, jf. artikel i Information 19/12-19: ”Patienter med tolkebehov bruger i stigende grad pårørende som tolke”. Mener ministeren, at dette er forsvarligt set fra et patientsikkerhedsperspektiv?”

Svar:

Det følger af sundhedslovens § 15, at ingen behandling må indledes eller fortsættes uden patientens informerede samtykke. Ved informeret samtykke forstås et samtykke, der er givet på grundlag af fyldestgørende information om helbredstilstand og om behandlingsmulighederne, herunder om risiko for komplikationer og bivirkninger. Fyldestgørende information kan kun udveksles, hvis patient og sundhedsperson kan forstå hinanden.

Dette skal ses i sammenhæng med lægens pligt efter autorisationsloven til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed i sit faglige virke. Heri ligger bl.a., at lægen skal kunne forstå patientens beskrivelser af symptomer med henblik på at kunne diagnosticere korrekt og på det grundlag tilbyde en relevant behandling efter indhentelse af et informeret samtykke fra patienten.

Hvis lægen vurderer, at en tolk er nødvendig for at sikre kommunikationen mellem læge og patient, har lægen pligt til at sikre sig, at der anvendes en tolk – enten en professionel tolk eller en pårørende.

Ligeledes er det lægens ansvar at sikre sig, at den pågældende tolk har de nødvendige sproglige kvalifikationer, herunder beherskelse af det danske sprog. Dette gælder både, når tolken er en tolk, der er stillet til rådighed af regionen, og når det er en pårørende, der fungerer som tolk.

I forbindelse med vurderingen af tolkens sproglige kvalifikationer vil lægen kunne lægge vægt på, om patienten og tolken viser tegn på, at de forstår hinanden. Derudover vil lægen ved en kort samtale med tolken på dansk have mulighed for at vurdere, om tolken behersker det danske sprog.

Hvis lægen vurderer, at den pågældende tolk har sproglige kompetencer, som ikke er tilstrækkelige til formålet, er det lægens ansvar at sikre, at der rekvireres en anden tolk.

Lever lægen op til sit ansvar i henhold til lovgivningen, foretager lægen således en konkret vurdering af tolkens (herunder den pårørendes) sproglige kompetencer. Lægen gør derved sit til at etablere grundlaget for god patientsikkerhed.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Ida Lyngbeck Jensen